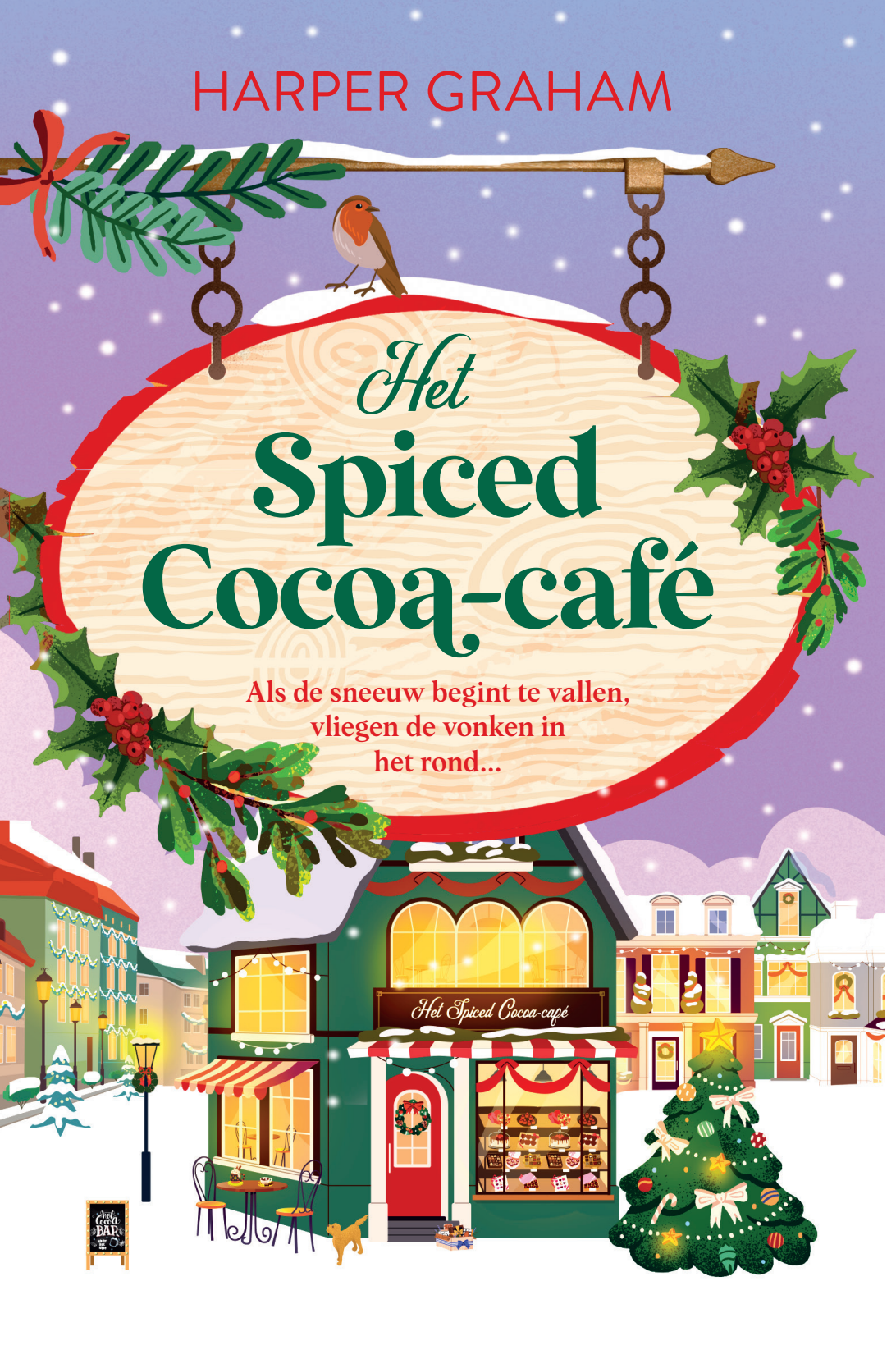

HARPER GRAHAM

Het Spiced Cocoa-café

Als de sneeuw begint te vallen,
vliegen de vonken in
het rond...

Harper Graham

Het Spiced Cocoa- café

Maple Falls-serie – deel 2

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560237
ISBN e-book 9789020560244
ISBN audioboek 9789020560251
NUR 340

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Harper Graham
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Spiced
Cocoa Café* door Storyfire Ltd., onderdeel van Bookouture.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp Alexandra Allden
Omslagbeelden © Shutterstock
Landkaart Maple Falls © Sourcebooks
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

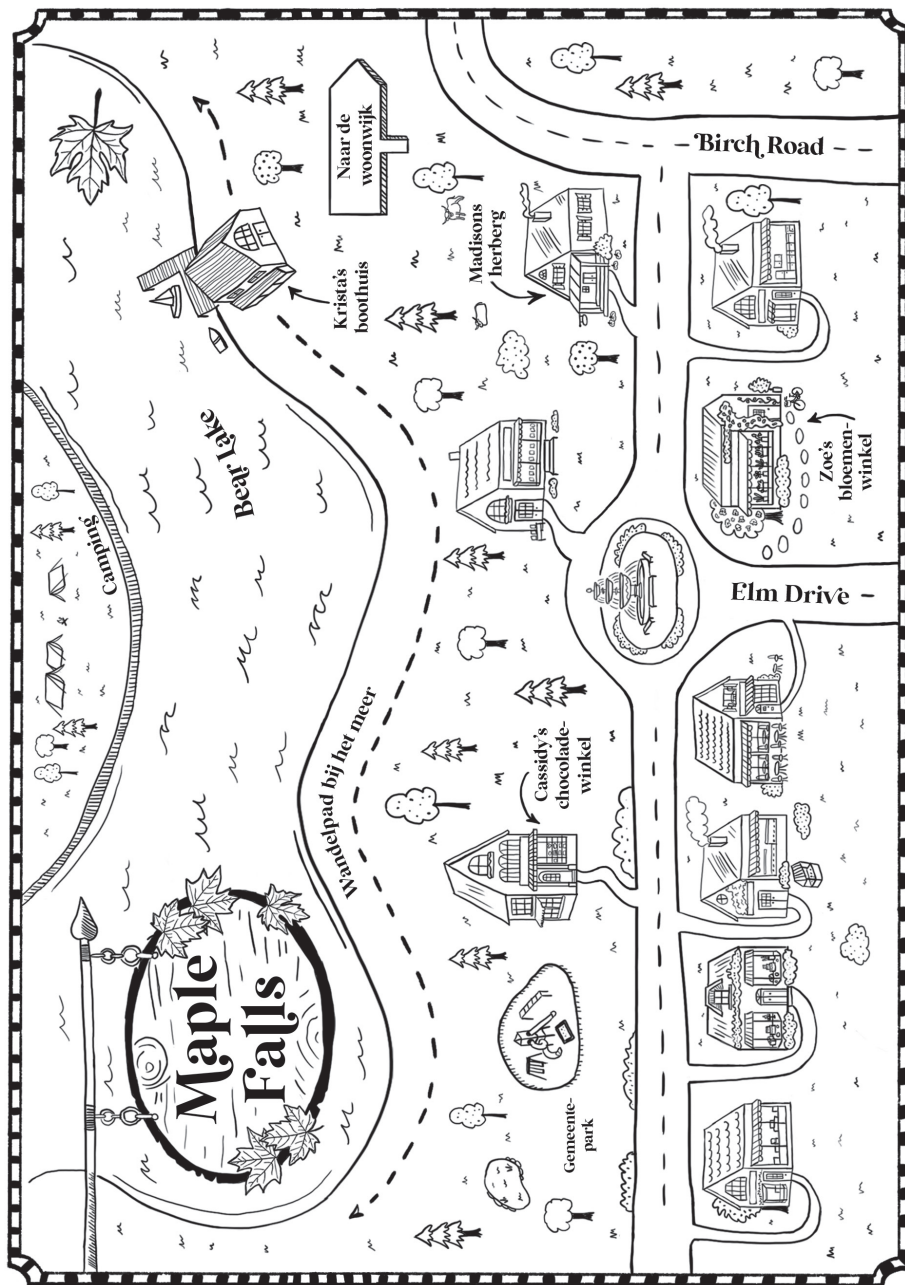
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die in romantiek – en
boeken – van een beetje spice houdt.

1

Cassidy

Zondag 30 november

‘Chocola. Kruiden. De magie van kerst die in de lucht hangt,’ fluisterde Cassidy met sprankelende kristalblauwe ogen. ‘Ik ben er klaar voor.’

Ze stond midden in haar nieuwe chocoladewinkel en met uitgestrekte armen draaide ze in haar oversized trui langzaam een rondje. Het leek waarschijnlijk net alsof ze schitterde in een kerst-musical met slechts één acteur, maar het kon haar niets schelen. Alle andere inwoners van het kleine stadje Maple Falls waren diep in slaap. Zodra ze op de eerste dag van december wakker werden, zouden haar deuren open zijn, in afwachting van hen.

Cassidy sloot haar ogen en ademde diep in. Ze was inmiddels al... wat? Twintig uur in touw? Maar het was het allemaal waard. Haar langgekoesterde droom kwam eindelijk uit, als ze het niet verknalde.

Alles stond zo goed mogelijk uitgestald. De Cocoa Corner was een knus paradijs voor chocoladeliefhebbers. Ze had gebruikgemaakt van warme bruintinten en zachte crèmekleuren, met hier en daar toefjes vintage blauwgroen en pepermuntroze. Een snoer met kleine, twinkellende koperlampjes omlijnde de planken, waardoor een zachte gloed scheen op de glazen potten met in chocola

gedoopte karamelsnoepjes en handgemaakte truffels van pure chocola met whisky en stukjes zeezout.

In haar winkel waren alle chocolaatjes te koop die ze had geperfectioneerd toen ze als chocolatier in Parijs werkte. En daarnaast een paar oude favorieten van de inwoners, omdat de vorige eigenaresse zo lief was haar recepten door te geven.

Maar het pronkstuk van de Cocoa Corner was de feestelijke warme chocomel-pop-uphoek, het Spiced Cocoa-café. Haar beroemde spicy warme chocolademelk van pure chocola was het hoogtepunt ervan. Het recept kwam van Cassidy's Franse *grand-maman*, Genevieve, die het geheime, handgeschreven recept aan haar had doorgegeven nadat het via meerdere generaties was terechtgekomen in Amerika. Ze droeg het nu opgevouwen in de hanger die ze over haar hart droeg. De geur van gesmolten chocola vermengd met kaneel, kruidnagel en nootmuskaat zou de klanten omringen als een omhelzing van haar grand-maman.

Op een handgeschilderd bord dat boven de bar hing, versierd met sneeuwvlokken en sterren in de hoeken, stond: *Warm hier lekker op.* Bij het raam stonden een paar bistrotafeltjes, versierd met dennenappels en hulst.

De bar van het Spiced Cocoa-café stond vol met zachte huisgemaakte marshmallows, chocoladeschaafsel, pepermuntsnippers en rood met groen strooisel. Voor degenen die de voorkeur gaven aan een traditionele benadering zou ze de chocomel serveren met dikke, romige croissants van de Pumpkin Pie-bakkerij.

Vlinders fladderden in haar buik toen Cassidy om zich heen keek. Ze voelde zich meer dood dan levend, maar op de een of andere manier toch nog opgewonden. Waarschijnlijk kwam het door de cafeïne. Ze had talloze bekers chocomel gedronken terwijl ze de laatste details afrondde. Ze kruiste haar vingers en hoopte stilletjes dat de openingsdag een succes mocht worden. Ze had alleen heel graag gewild dat haar grand-maman en haar ouders er

nog waren geweest om het mee te maken.

Cassidy liep naar de kalender, die veilig achter de toonbank verborgen was. Het was een cadeautje van haar nieuwe vriendin, Madison, die recent terug hierheen was verhuisd om haar familie te helpen met het runnen van de herberg. Strategisch geplaatste linten en strikjes deden weinig om een flinke dosis kerstsfeer van meneer December te verbergen. Cassidy kon het wel waarderen als een man wist hoe hij kerst moest vieren.

In de hoek van de kalender had Cassidy een gouden papiertje in de vorm van een ster geplakt. De ster betekende dat de Cocoa Corner een van de vier lokale bedrijven was die geselecteerd waren om deel te nemen aan de jaarlijkse verlichte-etage-wedstrijd, die verspreid over vier avonden in december plaatsvond. Deze wedstrijd maakte deel uit van een breder scala aan Christmas Countdown-evenementen in het stadje. Cassidy had inmiddels ontdekt dat ze seizoensfeesten hier koesterden.

Elk van de vier bedrijven zou de etage en de voorgevel van hun winkelpand in een uniek thema versieren, en inwoners zouden zich verzamelen om toe te kijken op de avond dat ze de verlichting ontstaken en vol in de aandacht stonden. Gedurende het hele evenement konden er donaties gedaan worden en mochten mensen hun stem uitbrengen. Op kerstavond werd de winnaar bekendgemaakt.

Op de derde vrijdag van december, ruim een week voor kerst, was het haar beurt. Dus naast de opening van de Cocoa Corner en het pop-upcafé, moest Cassidy de komende weken de meest spectaculaire verlichte display in elkaar zetten die dit stadje ooit had gezien.

Ze liep naar het raam en gunde zichzelf een momentje om weg te dromen. Binnenkort zou deze etage getransformeerd worden tot iets magisch. Misschien kon ze een arrenslee van chocola maken en die vullen met handgemaakte truffels. Ze stelde zich voor dat

er zachte muziek uit de speakers klonk, en gelach op straat, en dat er een stilte over de menigte viel zodra haar ontwerp knipperend tot leven kwam.

Het zou knus worden. Betoverend. Onvergetelijk.

Ze had altijd al van een beetje competitie gehouden, zelfs tijdens een simpel bordspel met haar broer, Julian. Maar dit was heel wat grootser dan gewoon voor de lol. Als ze de wedstrijd won, zou de Cocoa Corner tot bedrijf van het jaar worden uitgeroepen in Maple Falls.

Dat zou haar nieuwe chocoladewinkel de zichtbaarheid en het vertrouwen van de gemeenschap geven die het nodig had om te overleven. En ze zou dan ook het oudjaarsavondfeest van het stadje mogen organiseren, wat klanten naar haar zaak zou trekken. Het zou ervoor zorgen dat ze echt het gevoel had hier in Maple Falls thuis te horen. Maar het beste van alles was dat ze dan mocht kiezen welk goede doel het gedoneerde geld ontving.

Cassidy wist precies waaraan ze het zou schenken. Vlak buiten Maple Falls stond een kinderziekenhuis dat voor haar had gezorgd toen ze als klein meisje herstelde van een ongeluk waarbij haar ouders om het leven waren gekomen, lang voordat ze naar Parijs verhuisde. Het was een veilige haven geweest in het moeilijkste hoofdstuk van haar leven.

Dit evenement was alles. Het hoogtepunt van haar openingsweken. Een kans om iets terug te geven en te bewijzen dat ze dit echt kon. Ze kon hier een leven opbouwen, op haar eigen manier, zonder Jean-Paul, ook wel 'de Franse klootzak'.

Ze weigerde aan haar overspelige ex te denken. In plaats daarvan bekeek ze de winkel nog eens: de glanzende houten vloer, de glazen potten op de toonbank, vol met stervormige marshmallows (wellicht had ze er al een paar dozijn van opgegeten), toffeetruffels en chocolade-amandelen.

'Het is ons gelukt, grand-maman,' fluisterde ze. Als haar oma

haar nu kon zien, zou ze zo trots zijn.

Deze zaak was van haar. Niet van Jean-Paul. Niet van haar broer. Niet een of andere half voltrokken droom die ze in Parijs had achtergelaten.

Ze moest gewoon haar twijfels negeren. De stem van haar ex, die fluisterde: 'Je bent niet goed genoeg. Je hoort hier niet thuis. Vroeg of laat zal iedereen tot die conclusie komen.' Ze moest erin gelóven. Dat was waar de kerstsfeer om draaide, toch?

Cassidy had hard gewerkt om deze plek zo magisch te maken als het nu was. Haar hart trok samen bij de gedachte dat haar grand-maman het nooit zou zien. En dat haar frisse start betekende dat ze volledig op zichzelf aangewezen was.

Haar broer en zijn man woonden hier honderden kilometers vandaan. Er was niemand om het van haar over te nemen en haar te helpen als dat nodig was. Niemand op wie ze kon terugvallen.

Grote, dikke sneeuwvlokken dwarrelden zwaar uit de lucht nu, wat haar aandacht terug naar het raam trok. Cassidy kon zich alleen maar proberen voor te stellen hoe prachtig alles eruit zou zien als het stadje eenmaal met lichtjes was versierd voor de feestdagen.

Ze ademde diep in voordat ze haar gedachten wegblies door de lucht langzaam weer uit te blazen.

Het was pikkedonker buiten, maar de sneeuw riep haar. Ze draaide zich om, vulde haar mok met de romige, spicy warme chocolademelk en stapte naar buiten om naar de prachtige sterrenhemel te kijken.

Vanaf het moment dat ze naar Maple Falls was verhuisd, was er af en aan sneeuw gevallen. Maar vanavond voelde anders. Het was het soort sneeuw waar ze als klein meisje al van hield, als ze haar gezicht tegen het ijskoude raam van haar ouderlijk huis drukte en wachtte tot de eerste vlokken zouden vallen.

Ze legde haar hoofd in haar nek en liet de grote, wollige vlokken op haar wimpers dwarrelen en in haar haren landen. De koude

wind kietelde haar gezicht. Het was een kou die haar van binnenuit wekte, haar eraan herinnerde dat ze hier was, levend en wel, een droom najagend die ze al in haar hart droeg vanaf het moment dat ze oud genoeg was om met beide handen een beker chocomel vast te houden.

Tuurlijk, in Parijs sneeuwde het ook, maar niet op deze manier. Er was niets mooier dan de stilte van een klein stadje dat gehuld was in kerstlichtjes, waar de wereld haar adem leek in te houden en de tijd vertraagde.

Momenten als deze waren de reden waarom ze hier in Maple Falls was, met een chocomel in haar hand en haar hart wagenwijd open. Kerstmis. Sneeuw. Magie. Zo wilde ze dat haar leven was.

Vorig jaar met kerst was haar hart gebroken en had ze gezworen dat het dit jaar anders zou zijn. Klaar met het pleasen van mensen. Niet meer over zich heen laten lopen. Ze had zelfs een eed afgelegd, aan zichzelf: een jaar lang geen mannen. Ze moest zich op zichzelf concentreren, en tot dusver had dat perfect gewerkt.

Haar hond Muffin Marie – kortweg Muff – was achter haar aan naar buiten geslenterd en leek net zo van de sneeuw te genieten als zij. De energievolle Goldendoodle sprong een paar stappen naar voren en liet zich toen zakken, klaar om in een verse hoop sneeuw te springen.

‘Wat zie je, meisje?’ vroeg ze aan haar pup.

Muff vatte dat op als een startsein en begon in grote cirkels over de stoep te draaien. Het ene moment was haar neus in de sneeuw begraven en het volgende sprong ze speels blaffend op. Ze werd overvallen door een plotselinge dolle bui en haar krullende witte vacht veranderde in een waas.

Cassidy kon niet anders dan omhoogkijken naar de sterren en glimlachen. Op dat moment voelde de sneeuw als een teken. ‘Oké universum, ik zie je. Ik voel je. Je straalt een en al zachte Hallmark-energie uit en ik sta er helemaal voor open.’

Op Muff na was het stil op straat. Wolkjes rook krulden op uit schoorstenen en zachte lampjes glommen achter etalageruiten. Aan de overkant van de straat reflecteerde de donkere ruit van de Hot Honey-boerderijwinkel het schijnsel van de straatverlichting. Er hing een krans aan de deur en een paar guirlandes met dennen-appels sierden de ingang. Daarnaast, bij het Maple Leaf Café, hing een enkel lichtsnoer, terwijl de Pumpkin Pie-bakkerij pronkte met een opblaasbare peperkoekpop die heen en weer deinde. Her en der waren al wat vleugjes kerst verschenen, maar binnenkort zou de hele straat tot leven komen met guirlandes en fonkelende lichtjes, alsof het stadje in haar eigen sprookjeswereld stapte.

Plotseling beseft Cassidy dat ze blootvoets in de sneeuw stond. Haar voeten veranderden in ijspegels en ze was nogal gehecht aan haar tenen. 'Kom Muff, we gaan weer naar binnen.' Ze draaide zich terug naar de deur, maar een snelle draai aan de deurknop zorgde ervoor dat ze met haar hoofd schudde.

Ze rukte aan de hendel. Niets. Probeerde het nogmaals. Nog steeds dicht. 'O nee. Nee, nee, nee...' Uit automatisme gluurde ze door het matglas. Ze woonde hier alleen – er was niemand om haar te redden – en haar sleutels zaten veilig binnen in haar handtas.

'Hoe? Waarom?' vroeg ze aan de sterren. Muff reageerde met een speelse woef.

Cassidy stapte naar achteren en zette haar handen op haar heupen. 'Ik ben een volwassen vrouw. Ik heb in een ander land gewoond en ben mijn eigen bedrijf begonnen. Ik word niet verslagen door een deur.'

Muff blafte instemmend vanuit de sneeuw.

Ze richtte zich tot haar. 'Dank je wel voor je blijk van vertrouwen.' De kou trok in haar blote tenen en ze huiverde. 'Geweldig. Eerste dag en ik ga een teen verliezen.' Ze tuurde naar het donkere raam van het appartement op de eerste verdieping. 'Zal ik naar boven klimmen?' vroeg ze aan Muff.

Die blafte zachtjes en kwispelde aanmoedigend met haar staart.

‘Vang jij me op als ik val?’ vroeg ze aan de pup.

‘Zij niet. Maar ik wel,’ klonk een warme, diepe stem.

Cassidy verstijfde, alsof ze was vergeten hoe haar benen functioneerden. Wat absoluut niet positief was, voor het geval deze man een psychopaat bleek te zijn. Het was tenslotte midden in de nacht.

Muff blafte en huppelde naar de mogelijke psychopaat om hem te begroeten. Snel draaide ze zich om om de pup terug te roepen. Haar stem bleef in haar keel steken.

Psychopaat of niet, deze kerel was lang, breedgeschouderd en bedekt met sneeuwvlokken alsof hij door de Kerstman in hoogsteigen persoon tevoorschijn was getoverd.

Zijn flanellen overhemd piepte onder een dikke jas vandaan en zijn donkere haren zaten in de war. Een paar versleten laarzen knerpten toen ze de sneeuw in de grond drukten terwijl hij zelfverzekerd haar kant op beende.

Hij had zo’n ruige ik-kom-net-uit-bed-maar-ben-alsnog-een-ongeloflijk-lekker-ding uitstraling. Zijn rauwe stem verwarmde haar sneller dan chocomel ooit zou kunnen.

Cassidy had mannen totaal niet gemist het afgelopen jaar. Geen dates, geen gezoen. Sterker nog, ze had haar relatie met zichzelf veel... bevredigender gevonden dan die met Jean-Paul. Maar hemeltjelief, deze kerel was me d’r eentje.

‘Liam Hawthorne. De Hot Honey-boerderijwinkel aan de overkant van de straat is van mij.’ Hij stak zijn hand uit.

Natuurlijk. Ze wist wie hij was. Hij was daarnaast ook een van de deelnemers van de lichtjeswedstrijd. Op de een of andere manier had ze hem in dit kleine stadje nog niet officieel ontmoet, maar ze had gehoord dat hij vastberaden was te winnen.

Dus op dit moment was hij kerstvijand nummer één. Zou je net zien dat hij een lekker ding was.

‘O.’ Ze forceerde een glimlach. ‘Cassidy St. Clair. Van de Cocoa

Corner.' Ze legde haar hand in de zijne en probeerde met alle macht de warme tintelende sensatie te negeren die door haar arm trok. Maar in haar hoofd was slechts ruimte voor het gevoel van zijn sterke, warme hand die zich om de hare sloot. Cassidy dwong zich om de betovering te verbreken en trok haar hand terug.

'Ik weet wie je bent.' Liam stak beide handen in zijn jaszakken.

Ze rechtte haar schouders en herinnerde zichzelf eraan dat ze een nieuw leven en een chocolade-imperium op te bouwen had, te beginnen met het winnen van de verlichte-etalage-wedstrijd.

Toen vonden hun ogen elkaar. De zijne liepen niet over van feestelijke vreugde, totaal niet. Haar zonneschijn knalde tegen zijn stormachtige wolk en even verstilden ze allebei.

Op dat moment wist ze dat haar afgelegde eed in gevaar was.

2

Liam

Het was niet Liams bedoeling geweest om in de sneeuw te belanden, recht voor een vrouw die de personificatie van kerst leek te zijn. Maar hier stond hij.

Met grote ogen staarde ze hem aan, haar wangen roze van de kou, een rommelige blonde vlecht die over haar schouder viel, blote voeten en in haar handen een dampende mok alsof die het antwoord was op alle problemen in het leven. Er zat chocola op haar wang, echte chocola.

Het zou grappig zijn geweest als het niet zo idioot was.

Hij vloekte zachtjes. Dit was precies wat hij niet kon gebruiken. Een vrouw die leek op de hoofdpersoon uit een kerstfilm, met blauwe ogen die straalden van kerstvreugde. Alsof haar ziel was gemaakt van sneeuw en cacao, met een vleug magie.

Ze was een wandelende kerstkaart. En hij liep liever met blote voeten over hete kolen dan dat hij daarin verstrikt zou raken.

Want kerst betekende voor hem geen magie. Niet meer. Het betekende liefdesverdriet en loze tradities die bij alle anderen een glimlach tevoorschijn toverden terwijl hij deed alsof.

Normaal gesproken zou Liam de kerstvreugde verdringen met lange rondes hardlopen en werken op de familieboerderij. Hij was tenslotte de kampioen van de De Jingle-Bell-vijf-kilometer-hardloophwedstrijd. Maar zijn hamstring had andere plannen toen

Have yourself a merry little kerstrivaliteit...

Cassidy's droom wordt eindelijk werkelijkheid: ze opent haar eigen chocoladewinkel in het kleine dorpje Maple Falls, geïnspireerd door haar oma die altijd de lekkerste warme chocolademelk maakte.

Elke kerst wordt in het dorp een wedstrijd georganiseerd waar de mooiste versierde winkel een prijs wint. Cassidy denkt dat ze makkelijk kan winnen, maar ze had even geen rekening gehouden met de grinch die tegenover haar woont...

Liam runt een boerderijwinkel en hij haát de feestdagen. Maar om de lamaopvang van zijn familie van de ondergang te redden, zet hij alles op alles om de kerstwedstrijd te winnen. Hij moet alleen de altijd vrolijke, kerstgeobsedeerde Cassidy verslaan en dat is nog niet zo makkelijk...

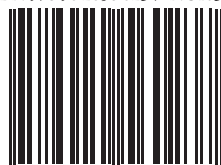
Het hele dorp is al snel opgedeeld in Team Cassidy en Team Liam.
Kan een beetje kerstmagie de twee dichter bij elkaar brengen?

Harper Graham woont met haar spaniël in een cozy dorpje in Connecticut. Haar bijzondere burens zijn heel misschien de inspiratiebron geweest voor haar Maple Falls-serie. Ze maakt graag lange wandeltochten met haar dochter, bakt de heerlijkste lekkernijen volgens haar oma's recepten of leest in haar favoriete café. *Het Spiced Cocoa-café* is het vervolg op *De Cinnamon Spice-herberg*.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2056 023 7 NUR 340

9 789020 560237 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K

ZOMER & KEUNING